

канскій и Грапсонъ. А самъ си Львъ едвамъ сполучилъ да избѣгне отъ ржцѣтъ на непріателя, въ Месемврія. Тѣй византійскыѣ писатели тълкувать фаталната побѣда, която Римляныѣ испытахъ този пѣтъ. А други искать да кажътъ, че когато Львъ го-нѣше Българыѣ, научилъ са былъ, че Адмиралътъ Романъ Лакапенъ, който кръстосваше съ флотата си на дѣжъ по край брѣга, зель былъ пѣтя кѣмъ Цариградъ, съ намѣреніе да грабне върховната власть отъ управителътъ на малолѣтния господарь Константинъ VII, нареченъ порфирогенетъ (багренороденъ). По-неже и Львъ ималъ сжщата мысль, върнѣлъ са въ лагера за да са научи по-добрѣ за сичкото; но солдатыѣ отдали неговото връщанье на страхъ отъ непріателя, за туй изгубили куражъ, и, намѣсто да вървѣтъ на-предъ, тѣ зели да бѣгѣтъ назадъ.....

Какъто и да е, цвѣтѣтъ на римската войска въ този бой бѣше паднѣлъ отъ българскыя мечъ. Симеонъ, насърченъ отъ неожиданата тѣзи честь, рѣши са да иде да обсади и самыя Цариградъ; но двѣ отдѣленія отъ войската му, като срѣщнѣхъ на пѣтя си часть отъ императорскыѣ войска, които имъ противостояхъ, той са отрече отъ туй предприетіе, и са благодари само на голѣмата плячка, съ която са върнѣ отъ този походъ. — Сраженіето, за което тукъ споменѣхмы, историцыѣ потвърдяватъ че сторило на Римляныѣ едно голѣмо число съдаты и нѣколко знамениты офицѣры, между които былъ и Николай, сынъ на Константина Дука, който въ този случай былъ главенъ командантинъ, и на достоинството на когото Римляныѣ дѣженствували тѣзи побѣда, която отъ друга страна пѣкъ докарала толкозъ плячка на българскыѣ войницы!

Слѣдъ 5 год. Симеонъ като са възползува отъ партіитѣ причинены отъ успѣха на Романа, направи новы нападенія върху земитѣ на имперіята. Романъ